

[Guldberg.]

og som vi var opmærksom på, da vi udformede boligforliget. Vi kan være nødt til, og vi er nødt til gennem rentesikringsordning, boligstøtteordning eller andet at afbøde vanskelighederne ved de helt urimeligt høje priser i nybyggeriet. Men vi ved også fra forhistorien og historien op gennem årene, at disse former for støtte, næsten alle de, der har været forsøgt, i løbet af en vis periode absorberes og i virkeligheden ædes op af priserne. Derfor er der her en mærkelig dobbelthed, og det er der altså også i den formulering, den foreslåede dagsorden har fået, som vi naturligvis ikke kan gå ind for.

Må jeg lige i tilsknytning til dette komme med en enkelt bemærkning om det særlige spørgsmål, som jeg rejste, altså om den skattepligtige indkomsts hensigtsmæssighed som kriterium, og bemærkningen om, at det nu ser ud til, at vi ikke kan nå at få gennemarbejdet en beregning på et grundlag, der kan holde, og som er mere anvendeligt.

Jeg kan godt forstå, at der kan være vanskeligheder. Jeg tror også, at jeg ved andre lejligheder har udtrykt mig på den måde, at hvis boligministeriet, som dog råder over den administration, vi nu har, blot ville forsøge at fremkomme med, hvad de mente var det mest acceptable beregningsgrundlag, så måtte de for min skyld godt samtidig sige, at de ikke mente, det kunne lade sig gøre. Så havde de dog i hvert tilfælde givet os og dermed langt de fleste, der har arbejdet med denne sag, en lejlighed til selv at tage stilling til, om det kunne lade sig gøre. Jeg har svært ved at fæste alt for megen lid til påstandene om, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg har prøvet at gå igennem, hvor mange gange det har været drøftet — jeg kan ikke huske dem alle, men jeg har nogle stykker — og jeg kunne da se, at i november 1965 fik jeg at vide, at det ikke var muligt, at i januar 1966 blev princippet til en vis grad accepteret, at i sommeren 1966 fik vi at vide, at det ikke var muligt, at i oktober 1966 førte regeringen forhandling med SF og gik under disse forhandlinger ind på, at man skulle se at få det igennem — og det må vel betyde, at man på det tidspunkt anså det for muligt — og at vi den 27. januar

1967 fik at vide, at det ikke var muligt; det var i hvert tilfælde meget svært og i hvert tilfælde for sent. Det er ærlig talt en lille smule svært herefter at skulle acceptere, at man på grund af tidnød nu alligevel ikke kan få lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål.

Men det ligger i og for sig uden for dette her. Vi skal jo også i gang med boligsikringsordningen, og den har jo kun den forbindelse med de lovforslag, vi her behandler, at hvis der her skal ske nogen tidsmæssig forskydning, må det hele koordineres.

Med hensyn til det af hr. Kai Moltke stillede dagsordenforslag er det klart, at vi fra venstre anbefaler at stemme imod det. Vi har egentlig meget svært ved at se, hvad formålet egentlig er med det. Det ser for os ud til at være en ren demonstration, noget, man måske gør for at få lejlighed til i teksten at indføje nogle almindeligheder, som man selvfølgelig kan gentage en gang imellem, men som der ærlig talt ikke har været fremført megen underbygget argumentation for.

Hastrup: Boligministeren forstod begrundelsen for mit ønske om, at der blev givet lejerne meddelelse om, hvor meget der årlige forhøjelse maksimalt kan andrage, men henviste til, at det ville være vanskeligt at gøre det af administrative grunde, fordi den lov, som legaliserer forhøjelsen, endnu ikke er vedtaget af folketinget.

Jeg vil dertil sige, at boligforliget jo har alle regler på dette punkt, og at boligforliget på det tidspunkt var konfirmeret af folketinget. Men jeg forstår, at boligministeren vil gøre sit til, at lejerne de steder, hvor det er muligt, vil få denne underretning. Jeg tror, det er overordentlig væsentligt.

Må jeg sige til hr. Kai Moltke, at jeg tror ikke, jeg har misforstået ham. Han brugte vitterlig udtrykket ekspropriation i sin mindretalsbetænkning. Han gør det i forbindelse med en omtale af forhøjelserne de ejendomme, der er opført før år 1900 og han beklager, at der sker disse forhøjelser, at brugsværdien altså går op, ud fra den forudsætning, at der derved vil komme en stigning i de offentlige udgifter i tilfælde af ekspropriation. Men hvis det offentligt kan tvinge en ejer af en værdi til at nøjes med ringere afkastning af denne værdi